

Liam Creed (vert. Mieke Prins): 'Puppy's hebben ook ADHD' Hoe ik mezelf herkende in het gedrag van een jonge labrador. Uitgeverij The House of Books, Amsterdam 2014. ISBN 9789044344189 Zie ook www.thehouseofbooks.com (ADHD/Hulpmiddelen/ED)

Soort boek/Ziekte/stijl:

Covertekst: 'Liam Creed lijkt een hopeloos geval. Hij is al zo vaak van school gestuurd dat hij de tel kwijt is. Zijn uitbarstingen brengen hem in grote problemen. Zijn ouders zijn de wanhoop nabij. En dat allemaal omdat hij geboren is met een onvermogen om stil te zitten en zich te concentreren: hij heeft ADHD.

Zijn leven lijkt gedoemd te mislukken, tot hij in het kader van een speciaal programma voor kinderen met ADHD een hulphond mag opleiden. De hond heet Aero en doet Liam aan zichzelf denken. Hij moet de hond trainen, maar eigenlijk traint de hond hem ook.

De jonge enthousiaste labrador is een voorbeeld voor Liam. Liam bewondert zijn energie, zijn onstuimigheid, zijn nieuwsgierigheid en zijn vermogen om nieuwe dingen te leren. Ze maken Liam trots. Trots op de jonge hond en uiteindelijk ook op zichzelf.' Boek van 304 pagina's.

Over de schrijver:

Liam Creed is een Engelsman bij wie op 8-jarige leeftijd ADHD werd geconstateerd. In dit boek beschrijft hij hoe hij gedurende zijn jeugd onhandelbaar was, ondanks medicatie totdat hij een hulphond ging trainen op 16-jarige leeftijd. Positieve bekrachtiging helpt daarbij goed in plaats van straffen.

Recensies/Extra:

Bol.com Winy van Gils: '(...). Zijn moeder blijft in hem geloven. Als op achtjarige leeftijd deze ziekte bij hem ontdekt wordt helpen in eerste instantie de medicijnen wel, maar later niet meer. Wat wel uitstekend helpt is de hulphond. Hij wordt uitgekozen om mee te doen aan een televisieprogramma over het opleiden van hulphonden. Hij krijgt zo'n band met de voor hem uitgekozen hond, dat er een totale metamorfose plaatsvindt. (...) Hij beschrijft op een eerlijke boeiende manier hoe dat in zijn werk gaat en geeft daarbij zijn diepste zielenroerselen bloot. Met veel humor geschreven waardoor dit dikke boek interessant blijft.(...)'

<http://www.opwegnaardichterbij.nl/blog/2014/10/hoe-twee-zorgleerlingen-vleugels-kregen/> Pien van den Boorn: '(...)“Openhartig, met veel humor en in een ontwapenende hak-op-de-takstijl schrijft hij over zijn leven (als tiener) thuis en op school. Over zijn vernielzucht, zijn driftbuien en zijn eenzaamheid. Vriendjes heeft hij niet; en dat is ook niet zo verbazingwekkend, want wie wil er nu bevriend zijn met een jongen die om het minste of geringste uit zijn dak gaat, er meteen op los begint te slaan of begint te schelden en overal waar hij komt een spoor van vernielingen achterlaat? (...)“Wat hem ook opvalt is het verschil tussen het trainen van hulphonden en zijn ervaringen op school. Op het trainingscentrum worden de honden getraind door middel van positieve bekrachtiging. Dat houdt in dat ze worden beloond als ze iets goed doen, in plaats van te worden gestraft als ze iets fout doen. Een heel verschil met de negatieve benadering waar Liam altijd mee te maken heeft gehad op school: boze woorden, strafwerk, nablijven – en geholpen heeft het ook nog niet eens. (...)’